

РЕШЕНИЕ

№ 6975

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 24.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2938** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. М. П., като пълномощник на С. Н. К. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РК36-130/26.01.2022г. на ректора на Медицински университет – С., с която, на основание чл.62, ал.1 АПК, е поправена Заповед №РК36-2798/17.12.2018г.

Жалбоподателят претендира за нищожност на оспорваната Заповед или евентуално я оспорва като незаконосъобразна. Поддържа, че процесният административен акт е издаден от некомпетентен орган при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Твърди, че законът – чл.32 от Закона за висшето образование (ЗВО) и чл.44 от Правилника на Медицински университет (МУ) – С., не дава компетентност на ректора да „признава“ или съответно да „не признава“ правоспособност по високоспециализирана дейност в медицината. Смята, че административният орган съществено е нарушил административнопроцесуалните правила като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и в нарушение на чл.36 АПК не е проверил и оценил относимите доказателства. Изтъква, че съществува несъответствие между фактическото и правното основание на оспорваната Заповед, тъй като от една страна актът е издаден на основание чл.62, ал.1 АПК, а от друга е посочено, че с него се поправя очевидна фактическа грешка в предходната Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г. Сочи, че в практиката си Върховният административен съд

(ВАС) трайно приема, че вече разпоредени права или задължения не представляват очевидна фактическа грешка по смисъла на чл.62, ал.2 АПК, а такива грешки са само формални грешки свързани с пресмятането, грешно изписване на индивидуализиращи белези, но при ясно изразена воля на административния орган. Претендира, че в случая не се касае за техническа грешка „признавам“/„не признавам“, а за изцяло подменяне на волята на издателя на административния акт - Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г. Чрез процесуалния си представител адв. П. моли съда да прогласи нищожността или евентуално да отмени Заповед №РК36-130/26.01.2022г. Не претендира за разноски. Доводи за нищожност или евентуално за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – РЕКТОР на Медицински университет - С., оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Р. А. поддържа, че оспорваният административен акт е законосъобразен и не са налице сочените основания за отмяната му. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. №5904/31.08.2018г. жалбоподателят е сезирал ректора на МУ с искане да бъдат разгледани представените документи за проведено обучение за признаване на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“. Не е спорно между страните и се установява с приетите писмени доказателства, че заедно със заявлението жалбоподателят е представил копие от Свидетелство за призната специалност „Кардиология“ от 01.01.2015г., документ, удостоверяващ продължителността на работа по високоспециализирана дейност (Уверение от 30.08.2018г. от фирма Р., локален представител на Biosense W. за България) и Удостоверение за проведено обучение с изх. №7000-1144/20.11.2013г. от Многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ) „Национална кардиологична болница“ ЕАД.

С писмо изх. №3447/15.09.2018г. заместник ректорът на МУ е изпратил заявлението на д-р К. за признаване на професионална квалификация по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“ и приложените към него документи на проф. д-р Б. – председател на изпитна комисия по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“ за преценка дали професионалната квалификация да бъде призната по документи или след допълнително обучение. С приетите по делото писмени доказателства се установява, че със Заповед №РК36-697/29.03.2016г. ректорът на МУ е утвърдил изпитни комисии и бази за провеждане на обучение по високоспециализирани дейности в медицината, включително „Инвазивна електрофизиология“ – базово и експертно ниво.

Не се установява по делото дали и какво решение е приела Комисията за провеждане на обучение по „Инвазивна електрофизиология“ по повод на писмото на заместник ректора на МУ от 15.09.2018г., било ли е проведено допълнително обучение на д-р К., в какъв период, от кого и т.н. Съгласно Протокол от 27.11.2018г. Комисията е провела изпит за придобиване на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“ – базово ниво, на кандидата д-р С. К. от Университетска МБАЛ „А.“. В Протокола от 27.11.2018г. е отразено (чрез заграждане), че д-р К. не е издържал изпита за придобиване на

правоспособност, тъй като: не е издържал входящ тест и не е представил списък с извършени манипулации, заверени от ръководител.

На основание Протокол от 27.11.2018г. и предложение на Комисия, назначена със Заповед №РК36-697/29.03.2016г., ректорът на МУ е издал Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г. с която ПРИЗНАВА правоспособност по високоспециализирана дейност в медицината - „Инвазивна електрофизиология“, на д-р С. Н. К.. В Заповедта е разпоредено препис от нея да се изпрати на заместник ректора по СДО и У. за издаване на свидетелство за придобита професионална квалификация по високоспециализирани дейности в медицината. Въз основа на горната Заповед на д-р С. К. е издадено Свидетелство за професионална квалификация Серия ПК, №4251/17.12.2018г.

Със Заповед №РК36-1907/21.09.2021г., на основание чл.32 от Закона за висшето образование (ЗВО) ректорът на МУ е анулирал Свидетелство Серия ПК, №4251/17.12.2018г. за професионална квалификация по „Инвазивна електрофизиология“. Според мотивите на акта от изпитния протокол от 27.11.2018г. е видно, че д-р К. не е издържал изпита за придобиване на професионална квалификация, поради което и Свидетелството е било неправомерно издадено. Заповед №РК36-1907/21.09.2021г. е била оспорена от жалбоподателя във връзка с което е било образувано адм. дело №10162/2021г. по описа на Административен съд София – град (АССГ). В хода на висящото съдебно производство е издадена и процесната Заповед №РК36-130/26.01.2022г. за поправка на Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г. с която е призната правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“ – базово ниво на д-р С. Н. К., като същата да се чете „НЕ П.“.

С Решение №4192/23.06.2022г. по адм. дело №10162/2021г. решаващият състав на съда е отменил Заповед №РК36-1907/21.09.2021г., като издадена в нарушение на материалния закон.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно изричната разпоредба на чл.62, ал.1 и ал.2 АПК.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице което има правен интерес от водене на делото.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №РК36-130/26.01.2022г. е издадена при допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила и на основни принципи в административния процес, установени в чл.4, чл.7, чл.8 и чл.9 АПК – принципите на законност, на истинност, на равенство и на служебно начало. Съдът приема също, че процесният административен акт е издаден и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона.

На първо място съдът отбелязва, че е налице противоречие между правното и фактическото основание за издаване на оспорваната Заповед.

Съгласно чл.62, ал.1 АПК – посочена като правно основание на акта, преди изтичане

на срока за обжалване административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта, като за нанесените промени се съобщава на заинтересованите лица. В ал.2 на чл.62 АПК е предвидена възможност за поправяне на очевидни фактически грешки, допуснати в административния акт, от органа, който го е издал, и след изтичане на срока за обжалване. За поправката на очевидни фактически грешки се съобщава на заинтересованите лица.

При това допълване по смисъла на чл.62, ал.1 АПК е необходимо, когато издаденият индивидуален административен акт не обхваща целия предмет на производството – напр. липсва произнасяне по някое от свързаните производства по чл.32 АПК или няма произнасяне по отношение на някои от претендираните права, задължения или законни интереси.

В случая производството е било образувано по заявлението на жалбоподателя д-р К. от 31.08.2018г. (вх. №5904) за признаване на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“ и ректорът на МУ се е произнесъл по целия предмет със Заповед №РК36-1907/21.09.2021г. Следователно няма основание да се приеме, че е било налице основание за отстраняване на допуснати непълноти (допълване) на Заповед №РК36-1907/21.09.2021г., съгласно чл.62, ал.1 АПК.

В теорията и константната съдебна практика се приема, че очевидна (явна) фактическа грешка е всяко несъответствие между формираната истинска воля на административния орган (съда) и нейното външно изразяване в писмения текст на акта (решението), като поправянето предполага разкриване на тази вече формирана действителна воля. Пример за такива грешки са неправилно посочване на органа, на имената на страните, на границите на спорния имот, погрешни пресмятания на суми и т.н. Не представляват очевидни фактически грешки обаче, и съответно не могат да бъдат поправени по реда на чл.62, ал.2 АПК грешките, които административният орган е допуснал при формиране на волята. Пропускът да се вземе предвид даден факт или доказателство или тяхната погрешна преценка не са очевидни фактически грешки. Като се държи сметка за същността на очевидната фактическа грешка следва извод, че нейното поправяне никога не представлява изменение или отменяне на формираната воля на административния орган.

В случая не се установява да е била формирана определена воля у административния орган – ректор на МУ, но при обективизирането ѝ в Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г., същата да е била грешно изразена чрез пропускане в акта на отрицателната частица „не“ (ПРИЗНАВА/ НЕ признава) . Следва да се отбележи, че административния акт – обект на „поправката“ не съдържа мотиви от които да се установи каква е била действителната воля на административния орган и въз основа на какви факти и обстоятелства тя е била формирана. В административния акт няма данни и за реда и условията при които е протекло производството за признаване на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“, включително дали е било проведено допълнително обучение по отношение на д-р К., от кого, в какъв период и какви са били резултатите от това обучение или решението на Комисията е взето въз основа на представени от жалбоподателя документи. От друга страна Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г. съдържа еднозначно волеизявление за издаване на документ – Свидетелство, който е от значение за признаване и упражняване на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“. От разпореждането, дадено към заместник ректора може да се изведе и формираната у

ответника воля за издаване на административен акт по чл.21, ал.3 АПК.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че не е била допусната очевидна фактическа грешка в Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г., която да бъде отстранена по реда на чл.62, ал.2 АПК. Като е достигнал до обратния извод ректорът на МУ е издал един недействителен административен акт, който следва да бъде отменен. Следва да се посочи, че ако и доколкото при издаване на Заповед №РК-36-2798/17.12.2018г. и при формиране на волята на административния орган са били допуснати нарушения, изрично и изчерпателно посочени в чл.99 АПК, то пътят за отстраняването им е чрез възобновяване на производството, при наличие на предпоставките и в сроковете, установени в чл.99 – чл.106 АПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №РК36-130/26.01.2022г. на ректора на Медицински университет – С., с която, на основание чл.62, ал.1 АПК, е поправена Заповед №РК36-2798/17.12.2018г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова